

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 4

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 ianuarie 2000

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 185 din 16 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Onești nr. 8 din 9 martie 1995 și a Hotărârii Guvernului nr. 523 din 13 iulie 1995 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul Onești, județul Bacău, în administrarea Ministerului Finanțelor.....	1-3	art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	9-11
Decizia nr. 193 din 23 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat.....	3-4	Decizia nr. 201 din 25 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal.....	11-12
Decizia nr. 194 din 23 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată.....	4-6	Decizia nr. 208 din 30 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 2 și 3 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996.....	13-15
Decizia nr. 196 din 23 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată.....	7-8	ORDINE	
Decizia nr. 198 din 23 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor		2.881/C/2.657/5/1999. — Ordin al ministrului de stat, ministrul justiției, al președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și al Consiliului de administrație al Fondului Proprietății de Stat privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea art. 4 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 185

din 16 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Onești nr. 8 din 9 martie 1995 și a Hotărârii Guvernului nr. 523 din 13 iulie 1995 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul Onești, județul Bacău, în administrarea Ministerului Finanțelor

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător

Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef
Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Onești nr. 8

din 9 martie 1995 și a Hotărârii Guvernului nr. 523 din 13 iulie 1995 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul Onești, județul Bacău, în administrarea Ministerului Finanțelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești în Dosarul nr. 896/R/1999 al Judecătorei Onești.

La apelul nominal răspunde Ministerul Finanțelor, reprezentat prin consilier juridic Nicoleta Neagu. Lipsește Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Finanțelor solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, ținând seama că atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ stabilite de prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 896/R/1999, Judecătoria Onești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Onești nr. 8 din 9 martie 1995 și a Hotărârii Guvernului nr. 523 din 13 iulie 1995 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul Onești, județul Bacău, în administrarea Ministerului Finanțelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești cu ocazia judecării unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că cele două hotărâri menționate, prin care s-a dispus transmiterea unui imobil din administrarea Regiei Autonome de Gospodărie Comunală și Locativă Onești în administrarea Ministerului Finanțelor, sunt neconstituționale, întrucât încalcă dreptul său de proprietate „garantat de Constituția României, de Legea nr. 15/1990 și de Legea nr. 31/1990”. Se invocă și practica jurisdicțională a Curții Constituționale care, prin deciziile sale, „a apreciat în mod just că bunurile patrimoniale ale regiilor autonome sau cele aduse ca aport la constituirea societăților comerciale sunt proprietate privată — în conformitate cu prevederile art. 135 din Constituția României, această proprietate este garantată prin art. 41 din Constituție [...]”.

Instanța de judecată a dispus sesizarea Curții Constituționale și suspendarea judecării cauzei pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate, fără a-și prezenta opinia asupra excepției, astfel cum prevăd dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că se impune respingerea excepției, întrucât aceasta nu se referă la o lege sau la o ordonanță, ci la o hotărâre a unui consiliu local și la o hotărâre a Guvernului, acte care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, fiind supusă controlului exercitat de instanțele judecătorești, conform Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990. În susținerea punctului său de vedere Guvernul invocă dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 23 alin. (1) și (6) din Constituție, precum și jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție prevăd în mod expres și limitativ competența Curții Constituționale în materia controlului concret de constituționalitate, în sensul că aceasta „hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor”. Art. 23 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992, republicată, reluând această dispoziție constituțională, precizează competența Curții de „a decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”. De asemenea, din examinarea dispozițiilor alin. (6) al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, rezultă că excepțiile de neconstituționalitate contrare prevederilor alin. (1) al aceluiași articol sunt inadmisibile, astfel că trebuie să fie respinse chiar de instanța judecătorească, printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Întrucât în cauză instanța sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor unei hotărâri a Consiliului Local al Municipiului Onești și a dispozițiilor unei hotărâri a Guvernului nu a aplicat dispozițiile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, revine Curții Constituționale să constate că, întrucât actele criticate nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Onești nr. 8 din 9 martie 1995 și a Hotărârii Guvernului nr. 523 din 13 iulie 1995 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul Onești, județul Bacău, în administrarea Ministerului Finanțelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești în Dosarul nr. 896/R/1999 al Judecătorei Onești.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 23 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat, excepție ridicată de Societatea Națională a Căilor Ferate Române în Dosarul nr. 2.004/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin consilier juridic Georgeta Panțurescu, și Societatea Comercială „Asirom” — S.A. București, prin consilier juridic Elena Buligescu.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Societății Naționale a Căilor Ferate Române solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și constatarea că dispozițiile art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat contravin art. 134 alin. (1), coroborat cu art. 1 alin. (3), din Constituție.

Societatea Comercială „Asirom” — S.A. București, prin reprezentantul ei, solicită respingerea excepției, arătând că Decretul nr. 471/1971 a fost abrogat prin Legea nr. 136/1995, situație în care excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, susținând că, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborat cu alin. (6) al aceluiași articol, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă atunci când actul normativ atacat nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.004/1999, Curtea de Apel București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat, excepție ridicată de Societatea Națională a Căilor Ferate Române. Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 134 alin. (1), coroborat cu art. 1 alin. (3), din legea fundamentală.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât prevederile Decretului nr. 471/1971 privind asigurările de stat au fost abrogate prin Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a comunicat încheierea de sesizare președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul său de vedere președintele Camerei Deputaților arată că Legea nr. 136/1995 privind asigurările

și reasigurările în România a abrogat, expres și în totalitate, Decretul nr. 471/1971, începând cu data de 1 februarie 1996. În consecință, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția ridicată este inadmisibilă, deoarece, la data invocării ei, Decretul nr. 471/1971 era abrogat.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată.

Excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Națională a Căilor Ferate Române are ca obiect dispozițiile art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat, conform cărora: „Sunt cuprinși în asigurarea prin efectul legii, potrivit prezentului decret: a) călătorii cu plata transportului; b) călătorii fără plata transportului, însă cu plata primei de asigu-

rare; c) copiii care călătoresc gratuit conform tarifelor de călătorie fără plata primei de asigurare.”

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat, republicat în anul 1988, a fost abrogat expres, începând cu data de 1 februarie 1996, prin Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995. Dispozițiile art. 25 din Decretul nr. 471/1971 nu au fost preluate în conținutul noii legi.

Față de această situație instanța de judecată trebuia să constate că dispozițiile legale atacate sunt abrogate și, pe cale de consecință, să respingă excepția ca fiind inadmisibilă, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. Potrivit acestor prevederi, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unor dispoziții dintr-o lege sau ordonanță, numai dacă acestea sunt în vigoare, iar atunci când nu sunt îndeplinite aceste condiții, instanța de judecată însăși trebuie să respingă excepția ca inadmisibilă. În consecință, Curtea Constituțională constată că nu se poate exercita controlul de constituționalitate al unor dispoziții legale abrogate și de aceea se impune respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 471/1971 privind asigurările de stat, excepție ridicată de Societatea Națională a Căilor Ferate Române în Dosarul nr. 2.004/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 23 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător

Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Cristian Eremia în Dosarul nr. 4.204/1999 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Regia Autonomă de Transport București, prin consilier juridic Gabriela Niță, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Regiei Autonome de Transport București arată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate al Curții, iar prin mai multe decizii s-a constatat concordanța sa cu prevederile legii fundamentale, respingându-se excepția. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții, solicită respingerea excepției, textul criticat nefiind contrar Constituției.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, considerând că dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 94 lit. a), potrivit cărora Președintele României conferă decorații și titluri de onoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 iulie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 4.204/1999, Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Cristian Eremia. Autorul excepției consideră că art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, „conform căruia sunt scutiți de plata impozitului pe salariu numai deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, conferit prin brevet, este neconstituțional, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 94 lit. a) din Constituție, Președintele României conferă decorații și titluri de onoare și nu drepturi de natura și esența scutiților de plata impozitului pe salariu“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, întrucât „Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, în care este inserat art. 7 alin. 1 lit. e), a fost promulgată de Președintele României în baza dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Constituție și nu ca urmare a altor atribuții constituționale ale Președintelui, prevăzute la art. 94. Faptul că Președintele României promulgă legile adoptate de Parlament nu poate conduce la concluzia că în acest fel Președintele României acordă sau înlătură drepturi sau obligații dintr-o lege, prin promulgarea altei legi“.

De asemenea, Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă apreciază că „nu există nici o atingere adusă Constituției prin promulgarea Legii nr. 32/1991, republicată, cu atât mai mult cu cât, chiar în Legea nr. 42/1990, republicată, pe care recurentul o consideră o lege specială în raport cu Legea nr. 32/1991, în art. 6 alineatul ultim se prevede că «Conferirea distincțiilor prevăzute în prezenta lege se atestă prin brevet». Or, recurentul are doar un certificat eliberat de către Comisia pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, certificat ce trebuie atestat în final printr-un brevet. Chiar dacă tipizatul certificatului prevede la art. 1 lit. e) scutirea de plată a impozitului pe salariu, această mențiune nu are suport legal în legile care reglementează situația scutiților de plată a unor impozite“.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a comunicat încheierea de sesizare președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, este neîntemeiată. Potrivit art. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, titlul de *«Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989»* s-a instituit în semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, constituind titlu de onoare în sensul art. 94 lit. a) din Constituție. Faptul că în art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, se precizează că titlul de *«Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989»* trebuie să fie atestat prin brevet nu contravine textului art. 94 lit. a) din legea fundamentală, întrucât aceste titluri de onoare se acordă numai în condițiile legii, iar potrivit art. 5 alin. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată, atestarea prin brevet a titlului de *«Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989»* constituie o condiție de validitate a acestui titlu de onoare“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 12 august 1996, având următorul cuprins: „*Sunt scutite de plata impozitului prevăzut de prezenta lege următoarele categorii de persoane: [...] e) urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, conferit prin brevet, pentru veniturile realizate, în cadrul funcției de bază.*“

Autorul excepției consideră că această dispoziție legală este neconstituțională, deoarece încalcă art. 94 lit. a) din Constituție, conform căruia „*Președintele României îndeplinește și următoarele atribuții:*

a) conferă decorații și titluri de onoare“.

Curtea Constituțională constată că prevederile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, au mai fost supuse controlului de constituționalitate, concretizat în Decizia nr. 112 din 13 iulie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 19 octombrie 1999, decizie prin care s-a constatat că dispozițiile art. 7

alin. 1 lit. e) din legea sus-menționată sunt constituționale. În motivarea acestei decizii s-au reținut cele ce urmează:

Titlurile de onoare la care se referă dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, sunt: titlul de *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989*, de care beneficiază urmașii eroilor-martiri, și titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*. Aceste titluri au fost instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 42/1990, republicată.

Potrivit art. 1 din această lege, titlul de *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit pentru cinstirea și eternizarea memoriei celor care și-au jertfit viața pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, iar potrivit art. 2 din aceeași lege, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit în semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.

Deși în lege nu este utilizată noțiunea de titlu de onoare, se poate constata că în intenția legiuitorului a stat tocmai dezideratul de a onora prin distincții, post-mortem sau în viață, pe cei care s-au jertfit ori au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Așadar, Curtea Constituțională constată că titlurile instituite sunt titluri de onoare în înțelesul art. 94 lit. a) din Constituție. Conferirea acestor titluri se face, sub sancțiunea nulității, în condițiile art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, la propunerea Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, a cărei componentă este prevăzută de lege, și conform criteriilor stabilite în anexele nr. 1 și 2 la lege.

Prin Legea nr. 30 din 6 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 13 mai 1996, Parlamentul României a modificat și completat unele prevederi ale Legii nr. 42/1990, republicată, și a stabilit faptul că distincțiile — inclusiv titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* — se conferă de către Președintele României, la propunerea unei comisii, în componența fixată prin art. 2 din lege. Necesitatea atestării prin brevet a titlului este prevăzută și la pct. 9 din Legea nr. 30/1996, care modifică art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, și care prevede la alineatul

ultim: „*Conferirea distincțiilor prevăzute în prezenta lege se atestă prin brevet.*“

În baza și în vederea aplicării Legii nr. 42/1990, republicată, completată prin Legea nr. 30/1996, Guvernul României a emis Hotărârea nr. 566 din 15 iulie 1996 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 29 iulie 1996. Printre drepturile de care beneficiază, conform Legii nr. 42/1990, republicată, deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* se află și scutirea de plata impozitului pe salariu. Acest drept urmează să fie exercitat de titularul său în condițiile fixate de lege. Faptul că într-o hotărâre a Guvernului nu se specifică necesitatea atestării titlului prin brevet nu poate însemna că această condiție legală a fost înlăturată. O hotărâre a Guvernului nu poate adăuga la lege și nu poate fi contrară legii.

Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, prin dispoziția ce face obiectul excepției, nu face altceva decât să preia condiția existenței brevetului, fixată prin Legea nr. 42/1990, republicată.

Rezultă că prin Legea nr. 42/1990, republicată, s-a instituit titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, titlu care se conferă prin brevet. Legea prevede acordarea scutirii de plata impozitului pe salariu, drept menționat și în Hotărârea Guvernului nr. 566/1996.

Raportând prevederile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, la dispozițiile art. 94 lit. a) din Constituție, Curtea constată că textul legal criticat este în concordanță cu legea fundamentală. Conferirea unei decorații sau a unui titlu de onoare de către Președintele României, în baza art. 94 lit. a) din Constituție, se atestă prin brevet. Brevetele sunt validate sub semnătura autografă a Președintelui României, precum și prin sigiliu. Ipoteza cuprinsă în dispoziția legală criticată, referitoare la condiționarea scutirii de plata impozitului, concretizează prerogativa constituțională a Președintelui României.

Deoarece aceste considerente își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind nici un element care să justifice reconsiderarea lor, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Cristian Eremia în Dosarul nr. 4.204/1999 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196

din 23 noiembrie 1999

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e)
din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, ridicată de Adrian Dodan în Dosarul nr. 1.810/1999 al Judecătoriei Buzău.

La apelul nominal lipsesc părțile Adrian Dodan și Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. Berca — Buzău, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, considerând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 94 lit. a), potrivit cărora Președintele României conferă distincții și titluri de onoare,

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 1.810/1999, Judecătoria Buzău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Adrian Dodan într-o cauză civilă ce are ca obiect contestația formulată împotriva deciziei de imputare emise de Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. Berca — Buzău, pentru plata unei sume reprezentând impozit pe salariu plus majorări pentru nevirarea în termen a acestuia la buget.

În motivarea excepției se susține că deținătorii titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* sunt scutiți de plata impozitului pe salarii, astfel că art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, care condiționează scutirea de plata impozitului pe salarii de conferirea titlului prin brevet, este neconstituțional în raport cu prevederile constituționale ale art. 94 lit. a), potrivit cărora Președintele României „conferă distincții și titluri de onoare”.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, întrucât textul art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, este în concordanță cu prevederile art. 94 lit. a) din Constituție. După cum rezultă chiar din definiția dată în Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* reprezintă un titlu de onoare, în înțelesul prevederilor art. 94 lit. a) din Constituție, fiind conferit de către Președintele României la propunerea Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, iar conferirea lui se atestă prin brevet.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere comunicat de Guvern se apreciază că excepția ridicată este nefondată, deoarece, potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată, titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* s-a instituit în semn de prețuire și de recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției. Prin urmare, acesta reprezintă un titlu de onoare, care poate fi conferit doar în condițiile prevăzute la art. 94 lit. a) din Constituție, iar atestarea conferirii unui asemenea titlu se poate face doar prin brevet, condiție expres prevăzută și la art. 5 alin. 1 și 2 din Legea nr. 42/1990, republicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 12 august 1996, conform căreia „*Sunt scutite de plata impozitului prevăzut de prezenta lege următoarele categorii de persoane: [...]*”

e) urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, conferit prin brevet, pentru veniturile realizate în cadrul funcției de bază“.

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale, datorită condiționării scutirii de plata impozitului pe salarii de conferirea prin brevet a titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*. Susține că prin brevet se atestă decorațiile și titlurile de onoare conferite de către Președintele României. Titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* se acordă printr-un certificat de atestare a acestei calități, pe baza constatărilor comisiei speciale, instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 566 din 15 iulie 1996 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989. Condiționarea scutirii de plata impozitului de atestarea prin brevet a titlului se apreciază că încalcă art. 94 lit. a) din Constituție, care prevede că Președintele României „*conferă decorații și titluri de onoare“.*

Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, completată prin Legea nr. 30/1996 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 23 august 1996, prevede la art. 2 alin. 1 că: „*În semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 se instituie titlul de Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989“.* Rezultă din acest text de lege că prin el s-a instituit

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, ridicată de Adrian Dodan în Dosarul nr. 1.810/1999 al Judecătorei Buzău.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

un titlu de onoare a cărui conferire intră în atribuțiile Președintelui României prevăzute la art. 94 lit. a) din Constituție. De altfel, această precizare se face în mod expres în art. 5 alin. 1 din Legea nr. 42/1990, republicată, în sensul că „*Titlurile prevăzute la art. 1, 2 și 3, precum și medaliile prevăzute pentru fiecare titlu se conferă de către Președintele României, la propunerea comisiei prevăzute la art. 2 alin. 4; competența comisiei, precum și criteriile de atribuire a titlurilor sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta lege“.*

Comisia specială constituită potrivit Hotărârii Guvernului nr. 566 din 15 iulie 1996 examinează doar îndeplinirea criteriilor și face propuneri pentru conferirea titlului. Titlul produce însă efecte juridice numai după ce a fost conferit de către Președintele României și s-a atestat prin brevet. Acest fapt rezultă și din alin. 2 al art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, potrivit căruia „*Titlurile care nu au fost conferite în condițiile alin. 1 sau al căror beneficiar nu a avut merite deosebite sunt nule“.*

Ca urmare, dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, concretizează prerogativa constituțională a Președintelui României, prin impunerea unei dovezi legale și certe a împrejurării ce are ca efect scutirea de plata impozitului.

Aceste dispoziții legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate, sens în care Curtea a pronunțat Decizia nr. 112 din 13 iulie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 19 octombrie 1999.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții în acest domeniu, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 198
din 23 noiembrie 1999referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 6.162/1996 al Judecătoriei Sectorului 6 al Municipiului București.

La apelul nominal răspunde Leon Nica. Lipsește Olga Cristina Baron, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Nu sunt formulate cereri prealabile.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției arată că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru este o lege „anacronică și rușinoasă”, deoarece aduce atingere demnității cetățeanului neprotejat de statul român împotriva celor care îl păgubesc. De aceea dispozițiile acestei legi contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 care consfințesc accesul liber la justiție, ale art. 41 privitoare la protecția proprietății private, ale art. 51, potrivit cărora respectarea Constituției este obligatorie, ale art. 53 referitoare la contribuțiile financiare ale cetățenilor și ale art. 150 alin. (1), care arată că legile rămân în vigoare în măsura în care nu contravin legii fundamentale. De asemenea, autorul excepției apreciază că textele de lege criticate nu sunt în concordanță cu principiile izvorâte din Pactul internațional pentru drepturile politice și civile și nici cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că instituirea taxelor judiciare de timbru, indiferent de quantum, precum și a achitării anticipate a acestora îngrădește nepermis dreptul cetățeanului român de a se adresa justiției, încălcându-se astfel dispozițiile art. 3 din Codul civil, care reglementează denegarea de dreptate, și ale art. 130 din Codul de

procedură civilă, privind rolul activ al judecătorului. În continuare arată că, dacă nu vor fi respectate drepturile și libertățile fundamentale, consfințite în Constituție și prevăzute în tratatele și pactele internaționale la care România este parte, se va adresa Curții Europene a Drepturilor Omului. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată. În final, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale și faptul că în speță nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea acesteia, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 6.162/1996, Judecătoria Sectorului 6 al Municipiului București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leon Nica într-o cauză civilă ce are ca obiect pretenții.

Prin notele scrise, depuse în motivarea excepției, se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 50 referitoare la fidelitatea față de țară, precum și ale art. 151 privind instituțiile existente.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că normele legale atacate „nu vin în contradicție cu dispozițiile constituționale”, deoarece „accesul liber la justiție permite depunerea oricărei cereri a cărei rezolvare este de competența autorităților judecătorești, asupra caracterului legitim al pretențiilor formulate urmând însă a se pronunța instanța în urma judecării cauzei”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, notele scrise depuse în motivarea excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe asupra excepției ridicate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, care au următorul cuprins:

— Art. 1: *„Acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești, precum și cererile adresate Ministerului Justiției și Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție sunt supuse taxelor judiciare de timbru, prevăzute în prezenta lege, și se taxează în mod diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu evaluabil în bani, cu excepțiile prevăzute de lege.”*

— Art. 2: *„(1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:*

<i>a) până la valoarea de 100.000 lei</i>	<i>5.000 lei;</i>
<i>b) între 100.000 lei și 1.000.000 lei</i>	<i>5.000 lei + 10% pentru ce depășește 100.000 lei;</i>
<i>c) între 1.000.000 lei și 10.000.000 lei</i>	<i>95.000 lei + 8% pentru ce depășește 1.000.000 lei;</i>
<i>d) între 10.000.000 lei și 50.000.000 lei</i>	<i>815.000 lei + 6% pentru ce depășește 10.000.000 lei;</i>
<i>e) între 50.000.000 lei și 100.000.000 lei</i>	<i>3.215.000 lei + 4% pentru ce depășește 50.000.000 lei;</i>
<i>f) între 100.000.000 lei și 500.000.000 lei</i>	<i>5.215.000 lei + 2% pentru ce depășește 100.000.000 lei;</i>
<i>g) peste 500.000.000 lei</i>	<i>13.215.000 lei + 1% pentru ce depășește 500.000.000 lei.</i>

(2) În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 500.000 lei, indiferent de valoarea contestată.

(3) Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se

va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale înfrâng cu deosebire art. 21 din Constituție, potrivit căruia:

„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.”

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității unor prevederi legale prin care s-au instituit taxe de timbru pentru introducerea unor cereri în justiție, între care și art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997, în jurisprudența acesteia s-a statuat, în mod constant, că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie în toate cazurile gratuit. Art. 21 din Constituție nu instituie nici o interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. De altfel contribuția justițiabilului, prin avansarea unei părți din aceste cheltuieli, poate fi recuperată, în temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de la partea care cade în pretenții. Prin urmare, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor.

În acest sens urmează să se rețină considerentele mai multor decizii, precum: Decizia nr. 7 din 2 martie 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 39 din 7 iulie 1993, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 27 iulie 1993; Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994; Decizia nr. 18 din 29 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 164 din 4 iunie 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 iulie 1997. Deoarece în raport cu situația de fapt din speță nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții în acest domeniu, excepția de neconstituționalitate întemeiată pe încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție urmează să fie respinsă.

În legătură cu invocarea înfrângerii principiilor și normelor constituționale prevăzute la art. 1 alin. (3), art. 20, 41, 50, 51, 53, art. 150 alin. (1) și la art. 151, Curtea constată că aceste critici sunt nerelevante pentru soluționarea excepției de față, neavând incidență cu obiectul acesteia.

De altfel Curtea nu poate reține nici critica privind neconcordanța dintre dispozițiile legale criticate, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, deoarece acestea nu conțin prevederi care să consacre gratuitatea actului de justiție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 6.162/1996 al Judecătoriei Sectorului 6 al Municipiului București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 201

din 25 noiembrie 1999

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996
pentru modificarea și completarea Codului penal**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, excepție ridicată de Costică Călărășu în Dosarul nr. 3.662/1999 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, deoarece Legea nr. 140/1996 a fost adoptată de Parlament în perioada mandatului de 4 ani.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Pitești — Secția penală, prin Încheierea din 16 septembrie 1999, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996,

ridicată, prin apărător, de inculpatul recurent Costică Călărășu în Dosarul nr. 3.662/1999 al acelei instanțe. Prin aceeași încheiere a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Autorul excepției consideră că Legea nr. 140/1996 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 60 alin. (4) din Constituție, întrucât, deși este o lege organică în sensul prevederilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, totuși a fost adoptată în perioada de prelungire a mandatului Parlamentului. Potrivit susținerilor autorului excepției, mandatul Parlamentului anterior a expirat la data de 3 noiembrie 1996, iar noul Parlament s-a întrunit legal la 23 decembrie 1996.

Exprimându-și opinia, instanța consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât mandatul Parlamentului a fost legal prelungit, acesta funcționând în limitele legii la data adoptării actului normativ în discuție.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a putea formula și transmite punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția ridicată este nefondată. Contrar susținerilor autorului excepției, mandatul Parlamentului ales în 1992 a expirat la data de 16 octombrie 1996, iar noul Parlament a fost convocat de Președintele României pentru data de 22 noiembrie 1996, intervalul dintre aceste două date reprezentând perioada de prelungire a mandatului

Camerelor conform prevederilor art. 60 alin. (4) din Constituție. Adoptarea Legii nr. 140/1996, se arată în continuare, nu s-a făcut în această perioadă de tranziție, ci în zilele de 25 septembrie 1996 de către Senat și de 30 septembrie 1996 de către Camera Deputaților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, legea criticată, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Autorul excepției critică Legea nr. 140/1996 în integralitatea ei, considerând că este neconstituțională datorită nerespectării condițiilor de adoptare prevăzute la art. 60 alin. (4) și la art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că referirea la art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție nu este relevantă, întrucât, în condițiile în care acest text constituțional prevede că „*infrațiunile, pedepsele și regimul executării acestora*” pot fi reglementate numai prin lege organică, Legea nr. 140/1996 a fost adoptată cu votul majoritar prevăzut la art. 74 alin. (1) din Constituție pentru legi organice, fapt necontestat de autorul excepției. Acesta susține doar că, la data adoptării legii, Parlamentul se afla în perioada de prelungire a mandatului său.

Prin urmare, excepția ridicată urmează să fie examinată prin raportare la prevederile art. 60 alin. (4) din Constituție, potrivit căroră „*Mandatul Camerelor se prelungește până la întrunirea legală a noului Parlament. În această perioadă nu poate fi revizuită Constituția și nu pot fi adoptate, modificate sau abrogate legi organice*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 din Constituție, precum și al art. 1 și 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, excepție ridicată de Costică Călărașu în Dosarul nr. 3.662/1999 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Sub acest aspect Curtea constată că autorul excepției confundă data adoptării legii cu cea a înregistrării și numerotării ei. De altfel, Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996, dar a constatat că excepția era nefondată și a respins-o ca atare. Astfel, prin Decizia nr. 120 din 23 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 3 noiembrie 1999, s-a reținut că perioada de prelungire a mandatului Parlamentului ales în 1992 s-a situat între 16 octombrie și 22 noiembrie 1996, interval în care îi era interzis prin Constituție să adopte, să modifice sau să abroge legi organice. S-a mai arătat cu acel prilej că prevederile art. 60 alin. (4) din Constituție se referă exclusiv la adoptarea, modificarea sau abrogarea unei legi organice, iar nu la promulgarea, înregistrarea, numerotarea sau publicarea legii respective. Or, Legea nr. 140/1996 a fost adoptată de Senat la 25 septembrie 1996, iar de Camera Deputaților la 30 septembrie 1996, date anterioare perioadei de prelungire a mandatului Parlamentului care a adoptat legea. După adoptarea acestei legi, respectiv la 5 octombrie 1996, Curtea Constituțională a fost sesizată în vederea exercitării controlului de constituționalitate a legii înainte de promulgare, în condițiile art. 144 lit. a) din Constituție. Sesizarea a fost respinsă prin Decizia nr. 123 din 22 octombrie 1996, comunicată Președintelui României la aceeași dată. Astfel, legea a fost promulgată prin Decretul nr. 544 din 1 noiembrie 1996 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996 împreună cu decizia menționată a Curții Constituționale. Aceste din urmă date sunt de altfel nerelevante sub aspectul constituționalității legii, importantă fiind doar data adoptării ei de către ambele Camere ale Parlamentului.

Considerentele deciziilor anterioare sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale și, prin urmare, excepția urmează să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 208

din 30 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 2 și 3 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 7 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „BOG-SAB” — S.R.L. din Valea Călugărească în Dosarul nr. 1.856/1999 al Tribunalului Prahova — Secția comercială, având ca părți pe autorul excepției, Ministerul Finanțelor și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Prahova.

La apelul nominal s-a constatat lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, deoarece textele de lege criticate nu contravin Constituției. Somația la executare, ca de altfel oricare act de executare, poate fi atacată pe calea contestației la executare. Textele criticate nu încalcă nici dreptul constituțional al garantării dreptului de proprietate, întrucât ele se referă la acte premergătoare executării silite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 1999 Tribunalul Prahova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 7 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, ridicată de Societatea Comercială „BOG-SAB” — S.R.L. din Valea Călugărească într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea contestației la executare formulate de autorul excepției la somația emisă de Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Prahova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate s-a susținut că, în baza Procesului-verbal din 12 octombrie 1998, autorul acesteia a fost obligat la plata sumei de 420.163.033 lei reprezentând T.V.A., precum și a sumei de 7.421.414 lei, suplimentar, reprezentând impozit pe profit.

Totodată, în baza art. 6 din Legea nr. 12/1990, republicată, cu modificările ulterioare, i s-a confiscat suma de 2.369.790.574 lei plus penalități în sumă de 105.797.183 lei, deși, potrivit art. 41 din Constituție, nu pot fi confiscate decât bunurile „a căror ilicite penală sau contravențională este dovedită pe cale jurisdicțională”. În consecință, prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 41 din Constituție, întrucât a fost încălcat dreptul său de proprietate recunoscut de Constituție. De asemenea, se mai susține că textele cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 contravin prevederilor art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție, care permite oricărei persoane fizice sau juridice interesate să conteste în justiție actele organelor administrative. Or, executarea prematură a unor creanțe sau măsura confiscării, luate înainte de a se folosi toate căile de atac reprezintă „un abuz fundamental constituțional”. Pe de altă parte, Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, în scopul urgentării executării silite, a considerat că somația constituie un titlu executoriu, ceea ce este contrar atât dispozițiilor Constituției, cât și prevederilor art. 372 și următoarele din Codul de procedură civilă, potrivit cărora un act juridic devine titlu executoriu numai după epuizarea procedurii grațioase sau contencioase.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, instanța de judecată consideră că aceasta este nefondată, deoarece textele criticate se referă la modul de declanșare a executării silite și la faptul că organele de executare pot folosi oricare dintre modalitățile de executare silită, cum ar fi decontarea bancară executorie sau executarea creanțelor fiscale. Rezultă că aceste prevederi nu sunt în contradicție cu dispozițiile Constituției, nefiind deci neconstituționale, motivat și de faptul că art. 135 din Constituție stabilește că proprietatea publică aparține statului sau unităților sale administrative, iar art. 136 alin. (1) din Constituție prevede că formarea, administrarea și controlul resurselor financiare ale statului, instituțiilor publice și unităților administrativ-teritoriale sunt reglementate prin lege.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 7 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Deși art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, modificată, nu conține decât cinci alineate, autorul excepției contestă alin. 7 al acestui articol. Întregul său conținut cuprinde însă reglementarea actelor premergătoare exe-

cutării silite, precum și începerea acestei proceduri, iar nu confiscarea, astfel cum se afirmă în motivarea excepției de neconstituționalitate. Acest articol nu se referă la titlurile executorii ori la posibilitatea executării creanțelor înainte de a se epuiza toate căile de atac, astfel cum se arată în aceeași motivare. De asemenea, art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 nu conține astfel de dispoziții, acesta prevăzând posibilitatea organelor de executare de a folosi, succesiv sau concomitent, oricare dintre modalitățile de executare silită prevăzute de această ordonanță și deci nu există nici o legătură cu dispozițiile constituționale invocate în cauză.

Prevederile art. 23 alin. 7 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, care se referă la accesul liber la justiție, și nici prevederilor art. 41 din Constituție, care reglementează protecția proprietății private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul sesizării îl constituie prevederile art. 23 alin. 7 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996.

Analizând însă susținerile autorului excepției, precum și conținutul Ordonanței Guvernului nr. 11/1996, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate prevederile art. 23 alin. 2 și 3, precum și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996.

Art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, care nu a fost modificat prin Legea nr. 108/1996, nu cuprinde un alineat 7 la care se referă autorul excepției, emiterea somației de executare fiind prevăzută însă la alin. 2 al art. 23, care are următorul conținut: „*Dacă debitorul nu a efectuat plata în termenul prevăzut în înștiințarea de plată, organul de executare va începe executarea silită prin comunicarea unei somații, prin care îi va face cunoscut debitorului că, în termen de 15 zile, este obligat să efectueze plata sumelor datorate.*” Potrivit alin. 3 al aceluiași articol, „*Somația va cuprinde datele de identificare a debitorului, data emiterii, semnătura și ștampila organului de executare și va fi însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu.*”

Art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, de asemenea rămas nemodificat, prevede că „*Organele de executare pot folosi, succesiv sau concomitent, oricare dintre modalitățile de executare silită prevăzute de prezenta ordonanță.*”

În această situație, Curtea urmează să se pronunțe asupra art. 23 alin. 2 și 3, precum și asupra art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996.

Autorul excepției susține că aceste texte sunt neconstituționale, deoarece contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*” și „(2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*” Totodată încalcă și art. 41 din Constituție, care prevede la alin. (1) că „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”, iar la alin. (7) se prevede că „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.*”

Analizând textele criticate, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, deoarece somația la executare prevăzută la art. 23 alin. 2, ca de altfel oricare dintre modalitățile de executare silită prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 pot fi atacate pe calea contestației la executare, în conformitate cu dispozițiile art. 76 din acest act normativ. Hotărârea organului de jurisdicție administrativă, precum și actele de executare, reglementate de ordonanța de mai sus, sunt supuse astfel controlului judecătoresc. De altfel, în cauză dreptul autorului excepției privind accesul liber la justiție a fost deja exercitat prin introducerea contestației la executare care a generat litigiul, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Textele criticate nu încalcă nici dispozițiile art. 41 alin. (1) și (7) din Constituție, întrucât ele se referă la actele premergătoare executării silite și la începerea acestei proceduri, iar nu la confiscarea de bunuri stabilită în temeiul constatării săvârșirii unei contravenții. Autorul excepției, în conformitate cu dispozițiile art. 9 din Legea nr. 105/1997, avea însă posibilitatea ca, în termen de 15 zile de la comunicarea deciziei Ministerului Finanțelor, să se adreseze instanței judecătorești prevăzute în legea specială pentru a constata realitatea afirmațiilor sale. Potrivit art. 76 din aceeași ordonanță a Guvernului, contestația la executare poate fi formulată și împotriva titlului executoriu, cu condiția ca acest titlu să nu fie o hotărâre pronunțată de o altă instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o procedură care să prevadă posibilitatea ca o instanță competentă să se pronunțe asupra acestuia. Reglementarea în acest fel a căilor de atac împotriva unor decizii pronunțate de Ministerul Finanțelor, în temeiul Legii nr. 105/1997, nu contravine dispozițiilor constituționale, întrucât, conform art. 128 din Constituție, exercitarea acestor căi de atac se face în condițiile legii.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, în sensul că somația organului financiar nu poate fi un titlu executoriu, Curtea constată că este neîntemeiată.

Prin Decizia nr. 25 din 5 mai 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 11 mai 1993, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul că nu constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale executarea silită a creanțelor fiscale fără constituirea titlului executoriu printr-o hotărâre judecătorească. Pentru aceleași motive rezultă că este constituțional textul art. 25 alin. 3 și 4 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, prin care titlul de creanță emis de organul financiar competent pentru

impozite, taxe, contribuții, amenzi, majorări de întârziere și pentru alte sume datorate și neachitate statului în termenul legal este considerat titlu executoriu.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine Curtea să-și schimbe jurisprudența, urmează a se avea în vedere motivele reținute în această decizie.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. 2 și 3 și ale art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „BOG-SAB” — S.R.L. din Valea Călugărească în Dosarul nr. 1.856/1999 al Tribunalului Prahova — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDINE

MINISTERUL
JUSTIȚIEI
Nr. 2.881/C/1999

CAMERA DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE
A ROMÂNIEI ȘI A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI
Nr. 2.657/1999

FONDUL PROPRIETĂȚII DE STAT
Nr. 5/1999

ORDIN

**privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea art. 4 din Legea nr. 64/1995
privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**

Ministru de stat, ministrul justiției, președintele Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și președintele Consiliului de administrație al Fondului Proprietății de Stat,

în baza:

— art. 23 din Metodologia privind pregătirea, elaborarea, avizarea și prezentarea propunerilor de acte normative care se înaintează Guvernului, precum și procedurile de supunere spre adoptare a acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 851/1997;

— art. 4 și 10 din Hotărârea Guvernului nr. 65/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările ulterioare;

— art. 33 din Statutul Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București;

— art. 12 lit. l) din Regulamentul de organizare și funcționare a Fondului Proprietății de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 788/1999,

emit următorul ordin:

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice pentru reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cuprinsă aplicarea art. 4 din Legea nr. 64/1995 privind procedura în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministru de stat,
ministrul justiției,
Flavius Baias,
secretar de stat

Președintele Camerei de Comerț
și Industrie a României
și a Municipiului București,
George Cojocaru

Președintele Consiliului
de administrație
al Fondului Proprietății de Stat,
Radu Sârbu

NORME METODOLOGICE**pentru aplicarea art. 4 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată****LEGEA Nr. 64/1995**

Art. 4. — (1) Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege vor fi suportate din averea debitorului.

(2) Plățile se vor face dintr-un cont deschis la o unitate a unei bănci, pe bază de dispoziții emise, în cursul procedurii de reorganizare, de debitor sau de judecătorul-sindic, iar în cursul falimentului, numai de judecătorul-sindic.

(3) În lipsa disponibilităților în contul debitorului se va utiliza fondul de lichidare, constituit din taxele plătite de persoanele fizice și/sau juridice registrului comerțului pentru serviciile prestate de acesta.

(4) Fondul prevăzut la alin. (3) va fi constituit prin majorarea cu 10% a taxelor percepute de oficiile registrului comerțului.

(5) Acoperirea cheltuielilor de lichidare a societăților la care statul deține pachetul de control se va face de către Fondul Proprietății de Stat din veniturile realizate din privatizare.

NORME METODOLOGICE

1. În termen de două zile de la primirea notificării prevăzute la art. 32 din Legea nr. 64/1995, republicată, referitoare la deschiderea procedurii debitorul va trebui să deschidă la banca la care are contul pentru operațiunile sale curente un cont distinct, pe numele averii sale și destinat să suporte toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin această lege.

2. Dacă debitorul nu se conformează îndatoririi prevăzute la pct. 1, contul va fi deschis de administrator/lichidator, în urma unei încheieri a judecătorului-sindic, dată în baza art. 18 lit. k) și a art. 23 lit. b) din Legea nr. 64/1995, republicată.

3. Contul averii debitorului va fi alimentat, în mod corespunzător necesarului pentru actele, operațiunile și retribuțiile prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată:

- de către debitor;
- din sumele realizate prin lichidarea bunurilor debitorului și din încasările creanțelor acestuia asupra terților;
- din creditele acordate de bănci în perioada de reorganizare; și
- din sumele avansate de creditori.

4. În caz de reorganizare sau de lichidare pe bază de plan, plățile vor fi dispuse de debitor sau de administrator/lichidator, după caz, în conformitate cu prevederile planului și cu încheierile date de judecătorul-sindic.

Divergențele dintre debitor și administrator/lichidator cu privire la o plată care ar urma să fie efectuată vor fi supuse judecătorului-sindic, care le va soluționa de urgență printr-o încheiere notificată băncii.

5. Epuizarea disponibilităților din contul averii debitorului va trebui să rezulte dintr-o comunicare, în conformitate cu practica bancară.

6. Sumele rezultând din majorarea cu 10 % a taxelor, percepută de oficiile registrului comerțului pentru serviciile prestate de acestea, vor constitui fondul de lichidare depus de fiecare oficiu județean la o bancă locală, într-un cont de acumulare deschis pe numele tribunalului, cu precizarea că se vor face plăți din el numai pentru cheltuieli prevăzute în Legea nr. 64/1995, republicată.

La deschiderea acestui cont oficiul registrului comerțului va cere băncii să trimită lunar tribunalului o copie de pe extrasul de cont.

7. Contul deschis potrivit pct. 6 va fi administrat de 1—3 contabili ai tribunalului, desemnați în condițiile art. 9 din Legea nr. 64/1995, republicată, și retribuiți, prin cumul de funcții, în baza art. 69 alin. (3)—(4) din această lege și cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 2/1991 privind cumulul de funcții.

8. În urma epuizării disponibilităților din contul averii debitorului, epuizare confirmată în condițiile stabilite la pct. 5, judecătorul-sindic va împuternici prin încheiere persoanele competente, după caz, să emită dispozițiile de plată asupra contului fondului de lichidare, pentru următoarele categorii de cheltuieli, fără plata anticipată a comisionului lichidatorului:

- a) plata experților și a persoanelor de specialitate desemnate prin încheieri de judecătorul-sindic, în scopul de a-l ajuta;
- b) cheltuielile ocazionate de inventarierea, evaluarea averii debitorului, evaluarea potențialului de valorificare a activelor societății comerciale debitoare și alte asemenea cheltuieli;
- c) cheltuielile pentru paza societății comerciale;
- d) documentațiile topo pentru obținerea titlului de proprietate asupra terenului, documentațiile pentru întocmirea bilanțului de mediu, conform legii;
- e) cheltuielile de publicitate, cheltuieli poștale (corespondența cu creditorii, cu autoritățile implicate în proceduri etc.);
- f) cheltuielile pentru demolarea, dezmembrarea activelor, precum și pentru realizarea lucrărilor de ecologizare a terenului aferent, pe baza unor contracte încheiate cu o societate specializată;
- g) alte cheltuieli necesare exclusiv pentru îndeplinirea procedurii de lichidare, care se vor preciza în încheierile date de judecătorul-sindic.

9. Atunci când în urma lichidării se vor fi creat disponibilități în contul averii debitorului, judecătorul-sindic va informa în scris oficiul registrului comerțului și banca de la care va cere un extras de cont și se va relua finanțarea din contul averii debitorului.

10. Închiderea procedurii va fi notificată și oficiului registrului comerțului, precizându-se totalul sumelor folosite din fondul de lichidare.

11. Pentru societățile la care statul deține pachetul de control, fondul de lichidare va fi constituit de Fondul Proprietății de Stat din veniturile realizate din privatizare și va fi folosit în condițiile prevăzute la pct. 8 și 9.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 64690427282 Banca Comercială Română — S.A., sectorul 5.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro